

Τα χαρακτηριστικά των θυμάτων της σχολικής βίας και η αποφασιστική συμβολή της ενορίας στην αντιμετώπιση του προβλήματος (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

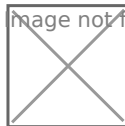

image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/29ZnCQA>]

Ο λόγος του πρέπει να είναι λόγος της αληθείας, που αποκαλύπτει τις αιτίες της αμαρτίας και παραθέτει και την ανάλογη θεραπεία της. Η διαμόρφωση ενός δικτύου επικοινωνίας μεταξύ των θεολόγων καθηγητών των σχολείων ή ευσεβών δασκάλων και των ποιμένων μπορεί να συμβάλλει αποφασιστικά στη συνεχή υποστήριξη της προληπτικής και θεραπευτικής αντιμετώπισης του φαινομένου. Με την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ δασκάλων και ποιμένων σχετικά με την επιθετική συμπεριφορά των παιδιών στο χώρο του σχολείου, ο ποιμένας μπορεί, σε κλίμα απόλυτης εχεμύθειας και διακριτικότητας, να παρεμβαίνει δραστικά και συμπληρωματικά στο παιδαγωγικό ρόλο του σχολείου επί του προβλήματος. Μπορεί να ασκεί μια εξατομικευμένη λειτουργική ποιμαντική στους ποικίλους ρόλους που αναλαμβάνουν τα παιδιά που εμπλέκονται στο φαινόμενο του σχολικού εκφοβισμού και σταδιακά να τους αποδυναμώνει[51].

4. Η Ποιμαντική Συμβουλευτική Πρόληψης και Αντιμετώπισης του Προβλήματος στο Μυστήριο της Ιεράς Εξομολογήσεως.

Τα παιδιά τα οποία καθίστανται θύματα της σχολικής βίας έχουν συγκεκριμένα χαρακτηριστικά: Γίνονται εσωστρεφή, αποσύρονται στον εαυτό τους, δηλώνουν απροθυμία να πάνε στο σχολείο και να αναπτύξουν διαπροσωπικές σχέσεις με τους φίλους τους. Πάνω απ' όλα όμως, αποφεύγουν συστηματικά να μιλήσουν για το πρόβλημα τους, δείχνουν φοβισμένα και απροστάτευτα και ως εκ τούτου οι γονείς πρέπει από μόνοι τους να μαντεύσουν και να αναδείξουν το πρόβλημα[52].

Η ένταξη των παιδιών αυτών στην κατηχητική ζωή της ενορίας συμβάλλει αποφασιστικά, όχι μόνο στην καλλιέργεια πνεύματος εξωστρέφειας και διαπροσωπικότητας με τους ίδιους τους συνομήλικους τους στις ευαίσθητες ψυχές τους. Λειτουργεί καταλυτικά και στην εμπέδωση ενός κλίματος συναισθηματικής ασφάλειας, υποβοηθώντας το έργο των γονέων, αλλά και στην οικοδόμηση μιας προσωπικής σχέσης με τους ίδιους τους ποιμένες, οι οποίοι επισκοπούν όλες τις δράσεις της ενορίας τους. Και αν κάποιο παιδί εξακολουθεί να προβάλλει ψυχολογικές αντιστάσεις, αποκρύπτοντας το πρόβλημα του εκφοβισμού του, τότε η οικοδόμηση και ενδυνάμωση μιας προσωπικής σχέσης του πνευματικού με τα πνευματικά του τέκνα, μπορεί να μετατοπίσει την αποκάλυψη του συγκεκριμένου προβλήματος στο επίπεδο του μυστηρίου της ιεράς εξομολογήσεως.

Η σκέψη αυτή αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία αν λάβουμε υπόψη μας τη διαστακτικότητα των παιδιών να καταστήσουν τους γονείς τους κοινωνούς του

προβλήματος που αντιμετωπίζουν. Ο φόβος τους πως ενδεχόμενη εξομολόγησή του μπορεί να προκαλέσει αντίποινα εις βάρος τους από τους θύτες ή άλλους συμμαθητές τους μπορεί να είναι ένας απ' αυτούς τους λόγους. Η αίσθηση τους ότι ενδεχόμενη επέμβαση των γονέων τους δεν μπορεί να επιφέρει σημαντικές αλλαγές στην αντιμετώπιση του προβλήματός τους συνιστά μια ακόμα αιτία της απροθυμίας τους να μιλήσουν. Ακόμα, η δυσκολία τους να παραδεχτούν κατά την ανάδειξη του προβλήματος, ότι έχουν δώσει χρήματα ή πολύτιμα αντικείμενα στους εκβιαστές τους και η σύνδεση της αποκάλυψης ενός περιστατικού εκφοβισμού με συναισθήματα απόρριψης στα πλαίσια της κοινωνικής ομάδας που κινούνται, συσχετίζονται άμεσα με μία τέτοια συμπεριφορά[53].

Τέλος, η απόφαση των εφήβων – θυμάτων να αυτενεργήσουν στην αντιμετώπιση ανάλογων περιστατικών, μακριά από τη γονεϊκή μέριμνα, μπορεί να συνδέεται και με την αίσθηση της αυτοκυριαρχίας, η οποία απορρέει από την εφηβική ηλικία που διέρχονται. Ως γνωστόν, σ' αυτήν την ηλικία, οι έφηβοι διακατέχονται από την ανάγκη να ανακαλύψουν το δικό τους «εγώ» και διά της διαδικασίας ταυτοποίησής τους να ανταποκριθούν στην ανάγκη ψυχοκοινωνικής ωρίμανσής τους[54]. Από την άλλη πλευρά, καθίσταται προφανές ότι οι γονείς, οι οποίοι επιδιώκουν επίμονα την ακαδημαϊκή πρόοδο των παιδιών τους, ενθουσιάζονται εξίσου και με την εικόνα της κοινωνικής αποδοχής και αναγνωρισιμότητάς τους. Η αίσθηση ότι ενδεχόμενη αδυναμία τους στη διαχείριση προβλημάτων σχολικού εκφοβισμού θρυμματίζει την παραπάνω εικόνα και τους εκθέτει ανεπανόρθωτα στους οικείους τους, ενδέχεται να τους αποθαρρύνει από την εμπλοκή τους στην επίλυση τέτοιου είδους προβλημάτων[55].

[Συνεχίζεται]

[51] Για την ποιμαντική σημασία εφαρμογής της αρχής της εξατομίκευσης βλ. σχ. π. Καψάνης Γ., όπ. παρ. σ. 151.

[52] Batsche M. G. & Knoff M. H., «Bullies and their Victims: Understanding a Pervasive Problem in the Schools», *School Psychology Review* 23, σσ. 165-175.

[53] Geffner A. R., Loring M. and Young C., *Bullying Behavior: Current Issues, Research and Interventions*, New York 2001, σσ. 56-57.

[54] Μπαλογιάννης Σ., *Ποιμαντική και Ψυχιατρική Ποιμαντική*, Θεσσαλονίκη 1986, σ. 73.

[55] Ασημακόπουλος Χ., Χατζηπέμος Θ., Σουμάκη Ε., κ.α., «Το Φαινόμενο του Εκφοβισμού στο Δημοτικό Σχολείο», *Παιδί και Έφηβος – Ψυχική Υγεία και Ψυχοπαθολογία*, 10 (1), 2008, σσ. 97-100. Βλ. σχ. Besag V., «Parents and

Teachers working together», *Bullying*, Edinburgh 2002, σ. 115.